

„Te hogy bírod ezt?!”

Jó kérdés. Valóban sokszor találkozom vele.

A kérdezők arra utalnak ezzel, hogy riasztóan nehéznek találják a naponkénti szembesülést a szenvedéssel. Csakugyan, ideig-óráig ki lehet kerülni ezt a problémát, el lehet bújni előle. A kérdés azonban az, hogy érdemes-e.

Mindenki próbálja a maga magyarázatát megtalálni. Bevallom, vannak olyan helyzetek, amikor én sem lelem a választ. Kórházlelkészi munkám kezdetén beleestem abba a hibába, hogy "magamra vettem" mások szomorúságát, fájdalmát, és nemegyszer azon vettem észre magam, hogy jártányi erőm sem maradt.

A világ szenvedését nem nekem kell cipelnem, megtanultam én ezt már a teológián, mégis meg kellett tanulnom a gyakorlatban is alkalmazni.

Gyökössy Endre "lelki ki- és bemosakodásnak" nevezi azt a folyamatot, ahogyan a lelkigondozó felkészül a találkozásra, beszélgetésre, majd ahogyan azt magában elengedi, a fájdalmakkal, szenvedésekkel együtt odaadja Annak, Akinek a kezében értelmet nyernek a jajszavak is. Nem emberi értelmet persze. Nincs logikus magyarázat. Lelkigondozóként fontos tudnom, hogy nem kell magyarázatot, megoldást produkálnom. Jób könyvének kulcsüzenete is az, hogy megértő szeretetre van szüksége a szenvedőnek. Ez az, amit embertársként adhatok neki.

De azt is szeretném most elmondani, hogy időnként, a leváratlanabb pillanatokban – a kegyelem percei ezek – kinyílik az ég, és beragyogja az Élet derűje. Persze ne értse senki félre, ettől nem lesz kevesebb a szenvedés, pláne nem lehet egyetlen kézmozdulattal lesöpörni az asztalról... De mégis, történik valami ezekben a kegyelmi pillanatokban.

Nemrég az egyik kórház közösségi szobájában ültem együtt egy műtetre váró, régóta beteg asszonnyal. Csodáltam azt a belső meggyőződésből eredő megnyugvást, ahogyan az állapotát kezelte. Egyszer csak rám mosolygott és azt mondta: "az élet olyan gyönyörű". Csodák csodája, hihetőnek hangzott a szájából.

Ő jutott az eszembe, amikor a minap a kezembe akadt egy régi noteszbe bejegyzett Hamvas Béla-idézet: "A legnagyobb erő nem a harc és a küzdelem és a lázadás és a hősiesség, hanem a derű. Csak a derű teheti meg, hogy nem lázad. Meg tudja fékezni az ellentmondást. Az élet nem azért van, hogy ellentmondjanak, hogy velem megváltoztassák a világot és legyőzzék, és harcoljanak velem, hanem hogy éljék. A teljes élet pedig: az öröm. Örülnöd kell, igaznak kell lenned, derülned, teremteni kell és ki kell nyílnod boldogan. Aki nem örül, az nyomorult, és nyomorultságával beszennyezi a világ szépségét."

Szóval, hogy bírom „ezt”? Micsoda kérdés...

Balogh Éva